

nisteren mener, at det her er forankret i FN. Jeg forstår, at Venstres ordfører i den her sag mener, at det er slut. Det synes jeg sådan set er en god erkendelse, for det er jo det, der gør, at vi siger, at det her ikke støtter sig på folkeretten.

Til fru Pia Kjærsgaard: Jeg har ikke sagt, at det hele var godt om en måned. Jeg har sagt, at så var der en større sandsynlighed for, at alliancen og verdenssamfundet stod sammen imod diktatoren. Nu har man i kraft af den beslutning, den amerikanske præsident har taget, bakket op af Storbritannien, nu også bakket op af Danmark, splittet verden.

Hvis Hans Blix var kommet om en måned eller to og havde sagt, at man ikke kunne komme videre, sådan som hans forgænger gjorde det i 1998, så havde Socialdemokratiet bakket op. Så var der stor sandsynlighed for, at Frankrig og en række andre lande i Sikkerhedsrådet, for det er de erklæringer, vi har hørt fra fransk side, også havde bakket op, og så var vi ikke endt i den her tragiske situation, som vi er i nu, hvor Dansk Folkeparti som det eneste parti ud over regeringspartierne lægger stemmer til dansk krigsdeltagelse med et meget snævert flertal i Folketinget. Det beklager vi.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu gjorde Socialdemokratiets ordfører det beklagelige, at han ikke svarede på det sidste spørgsmål, jeg stillede til ham. Nu håber jeg selvfølgelig, at jeg får et svar denne gang. Der blev sagt fra Dansk Folkeparti lige før: Kunne vi ikke blive enige om, at vi forholder os til den virkelighed, vi befinder os i? Det synes jeg var meget vise ord.

Virkeligheden er jo, at lige netop nu foregår afvæbningen af Saddam Hussein – lige netop nu. Så i stedet for at diskutere, om man skulle have givet to måneder mere, i stedet for at sidde i en socialdemokratisk debatklub sammen med Det Radikale Venstre, skulle man så ikke forholde sig til virkeligheden, som den er lige nu?

Hr. Frank Jensen har flere gange fra denne talerstol sagt: Det kan kun gå for langsomt med en afvæbning. Vores allierede, USA, er i gang med en afvæbning af Saddam Hussein. Imens den afvæbning pågår, affyrer Irak missiler, som de ikke måtte have i deres varetægt, mod Kuwait. Den samarbejdsvilje, som er krævet i alle FN-resolutioner, bryder Irak med disse angreb. De viser, at den samarbejdsvilje aldrig har været til stede, tværtimod.

Var det ikke en idé, om Socialdemokratiet forholdt sig til problemet, som det er nu, eller vil Socialdemokratiet gå til vores allierede og sige til USA: Stop afvæbningen af Saddam Hussein? Det synes jeg egentlig var et spørgsmål, som jeg gerne vil have et svar på. Det er meget nemt at svare på: Skal USA på nuværende tidspunkt stoppe afvæbningen af Saddam Hussein?

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg vil sige tak til hr. Frank Jensen for det svar, jeg fik før, for deri lå jo to helt klare erkendelser, som den danske befolkning gør klogt i at lytte til.

Socialdemokratiet ønsker ikke, at den afvæbning, der er i gang lige nu, skal standses. Og det gør man jo ikke, fordi man er enig i målet: en afvæbning og en fjernelse af truslen. Man er lidt uenig om tidspunktet. Man mener, at der ikke kunne findes et flertal i FN's Sikkerhedsråd. Ja, det kunne der muligvis heller ikke for andre løsninger.

Så lå der et andet signal: at når beslutningen nu bliver taget i det danske Folketing, stiller Socialdemokratiet sig bag ved regeringen, Det Konservative Folkeparti og Venstre, og Dansk Folkeparti og bakker op om den afvæbning, der er i gang. Det kan godt være, man lister lidt bagved. Jeg tror, man står der med røde ører og træder sig lidt over tæerne, men jeg skal kvittere for, at man i det mindste stiller sig dér bagved.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Socialdemokraternes alternativ til regeringens politik er troen på, at Saddam Hussein i løbet af et par måneder vil bukke under for presset fra Hans Blix og derefter lade sig afvæbne. Synspunktet er nemt og bekvemt. Det er jo et postulat uden handling og uden garanti for noget som helst.

Men hvis jeg nu tager synspunktet for pålydende, må jeg spørge Socialdemokratiets ordfører, om han vil kunne garantere, at ingen i Irak vil lide overlast i en sådan 2-3 måneders periode. Det vil sige: Ingen vil blive tortureret, ingen vil dø af sanktionerne, ingen vil blive henrettet, ingen vil blive hentet om natten og pint og plaget.

Jeg ønsker at stille dette spørgsmål, fordi offentligheden har krav på at vide, om det ikke at gøre noget ikke rent faktisk har en meget stor